

USNESENÍ

Vrchní soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Ivany Mlejnkové a soudců Mgr. Tomáše Brauna a JUDr. Petra Vaňouse v insolvenční věci

insolvenčního navrhovatele:

Daniel Pochop, narozený 28. 9. 1973
bytem Sázavská 1396/12, 251 01 Říčany
zastoupený advokátem Mgr. Jiřím Koubou
sídlem V Olšinách 2300/75, 100 00 Praha 10

dlužníka:

d.o.k.k.i. 04, s. r. o., IČO 24232793
sídlem Bílkova 855/19, Staré Město, 110 00 Praha 1
zastoupený advokátem JUDr. Vlastimilem Vondráčkem
sídlem V Jámě 669/5, 110 00 Praha 1

o odvolání insolvenčního navrhovatele proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 23. října 2018, č. j. MSPH 93 INS 8037/2018-A-24, ve znění opravného usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. listopadu 2018, č. j. MSPH 93 INS 8037/2018-A-28,

takto:

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 23. října 2018, č. j. MSPH 93 INS 8037/2018-A-24, ve znění opravného usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. listopadu 2018, č. j. MSPH 93 INS 8037/2018-A-28, se zrušuje a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

1. Městský soud v Praze (dále „soud prvního stupně“ nebo jen „soud“) v insolvenčním řízení dlužníka d.o.k.k.i. 04, s. r. o. (dále jen „dlužník“) usnesením ze dne 23. 10. 2018, č. j. MSPH 93 INS 8037/2018-A-24, ve znění opravného usnesení ze dne 28. 11. 2018, č. j. MSPH 93 INS 8037/2018-A-28, v bodě I. výroku zamítl insolvenční návrh insolvenčního navrhovatele Daniela Pochopa (dále jen „navrhovatel“), v bodě II. výroku rozhodl, že navrhovatel je povinen zaplatit dlužníkovi na náhradu nákladů řízení 10 200 Kč plus DPH ve výši 2.142 Kč do 3 dnů od právní moci usnesení k rukám jeho právního zástupce a v bodě III. výroku navrhovateli uložil, aby do 3 dnů od právní moci usnesení zaplatil soudní poplatek za podání insolvenčního návrhu ve výši 2 000 Kč.
2. V odůvodnění svého usnesení soud prvního stupně uvedl, že se navrhovatel podáním ze dne 15. 5. 2018 domáhal rozhodnutí o zjištění úpadku dlužníka s tím, že dlužník je v úpadku, neboť má více věřitelů a není schopen plnit své peněžité závazky splatné déle než 30 dnů, když tyto neplní po dobu delší tří měsíců po lhůtě splatnosti. Navrhovatel tvrdil, že má za dlužníkem splatnou neuhrazenou pohledávku v celkové výši 290 667 Kč z titulu náhrady dlužné mzdy za část měsíce listopad 2016 a za prosinec 2016 až leden 2018. Ke vzniku své pohledávky uvedl, že dne 24. 2. 2014 uzavřel s dlužníkem pracovní smlouvu, na základě níž působil jako jeho obchodní ředitel se sjednanou mzdou ve výši 20 000 Kč měsíčně. Dne 31. 10. 2016 zaslal dlužník navrhovateli výpověď (doručenou dne 14. 11. 2016), kterou však navrhovatel považoval za nedůvodnou a podal proti dlužníku žalobu na určení neplatnosti rozvázání pracovního poměru, které pak bylo vyhověno rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 27. 3. 2017, sp. zn. 21 C 132/2016, jenž nabyl právní moci dne 27. 3. 2018.

Dne 25. 10. 2017 dal dlužník navrhovateli výpověď, kterou navrhovatel převzal dne 8. 11. 2017 a pracovní poměr mu skončil uplynutím výpovědní lhůty. Navrhovatel tak uplatňuje vůči dlužníku splatné pohledávky náhrady mzdy v uvedené výši 290 667 Kč a dále pohledávku neuhrazené náhrady nákladů řízení ve výši 12 164 Kč. K doložení svých tvrzení navrhovatel připojil pracovní smlouvu, výpověď z pracovního poměru, rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 27. 3. 2017, sp. zn. 21 C 132/2016 a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2018, č. j. 62 Co 295/2017-51.

3. Současně navrhovatel označil další věřitele, kteří mají mít vůči dlužníku neuhrazené následující splatné pohledávky: 1) elborg, a. s. pohledávku ve výši 1465 039 Kč s příslušenstvím, splatnou dne 21. 12. 2015, jež vznikla ze smlouvy o zápůjčce ze dne 9. 2. 2015 a byla uplatněna u Obvodního soudu pro Prahu 1, řízení je vedeno pod sp. zn. 20 C 244/2016 a dosud není skončeno, 2) BENNETT & HALL, s. r. o. pohledávku ve výši 2 300 000 Kč s příslušenstvím, jež vznikla z titulu rámcové smlouvy o poskytnutí půjčky ze dne 2. 9. 2013 a byla označenému věřiteli postoupena smlouvou o postoupení pohledávky ze dne 12. 12. 2016, 3) Finalcon, s. r. o. s pohledávkou ve výši 26 000 Kč a 4) Vojenská zdravotní pojišťovna České republiky s pohledávkou ve výši 39 846 Kč.
4. Dlužník se k návrhu vyjádřil podáním ze dne 27. 6. 2018 tak, že není v úpadku, neboť nemá více věřitelů s neuhrazenými pohledávkami splatnými déle než 3 měsíce. Popřel existenci pohledávky navrhovatele s tím, že mu nemohl vzniknout nárok na mzdu, neboť nikdy žádnou činnost pro dlužníka nevykonával; byl dlužníkem opakovaně vyzván ke sdělení, jakou činnost pro něj konal, na což ten nereagoval. Pohledávku z titulu náhrady nákladů řízení mu dlužník již uhradil, což doložil kopií poštovní poukázky. K dalším označeným věřitelům dlužník uvedl, že pohledávka věřitele elborg, a. s. byla uplatněna u soudu a je o ní vedeno dosud neskončené řízení sp. zn. 20 C 244/2016, ve kterém dlužník namítnul zánik pohledávky v důsledku jednostranného zápočtu ze dne 28. 2. 2018, neboť 15. 6. 2014 postoupil elborg, a. s. pohledávky za třetími osobami v celkové výši 5 556 000 Kč, za což měl obdržet od elborg, a. s. úplatu (odměnu) ve výši 95 % vymožených částek, kterou mu ale tento postupník nezaplatil, ač nepochybně část pohledávek již musela být vymožena, s dlužníkem nekomunikuje, neposkytuje mu žádnou součinnost. Podle dlužníka tak konkrétní výše splatné úplaty může být prokázána - v probíhajícím nalézacím řízení - jen svědeckým výsledkem osob, které již na své splatné závazky vůči elborg, a. s. plnily. Jelikož k postoupeným pohledávkám přirůstal úrok z prodlení ve výši 0,2 % denně, lze předpokládat, že celková vymožená částka značně převyší nominální hodnotu postoupených pohledávek a splatná pohledávka dlužníka za elborg, a. s. tak bude vyšší než částka 5 278 200 Kč (95 % nominální hodnoty postoupených pohledávek), již na pohledávku věřitele započtl. Ohledně pohledávek BENNETT & HALL, s. r. o. a pohledávek Finalcon, s. r. o. se dlužník vyjádřil shodně tak, že takové pohledávky neeviduje a že jsou promlčeny. Ohledně pohledávky Vojenské zdravotní pojišťovny uvedl, že není splatná, neboť uzavřel splátkový kalendář, který řádně plní.
5. Soud prvního stupně vycházel z toho, že mezi účastníky zůstalo sporným, zda navrhovateli po skončení jeho pracovního poměru ke dni 31. 1. 2018 vznikl nárok na náhradu dlužné mzdy a zda má dlužník více věřitelů se splatnými nepromlčenými pohledávkami. Soud věc projednal při nařízeném jednání a z provedených listinných důkazů učinil následující zjištění:
 - Z pracovní smlouvy ze dne 24. 2. 2014 a rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 27. 3. 2017, sp. zn. 21 C 132/2016, který ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2018, sp. zn. 62 Co 295/2017 nabyt právní moci dne 22. 3. 2018, soud zjistil, že navrhovatel byl zaměstnancem dlužníka od 1. 3. 2014 a že jeho pracovní poměr skončil ke dni 31. 1. 2018 výpovědí, jež mu měla být doručena 8. 11. 2017; z podacího lístku ze dne 18. 4. 2018 zjistil, že dlužník toho dne poukázal navrhovateli částku 12 164 Kč.

- Z dohody o uznání dluhu a splátkách uzavřené s Kooperativa pojišťovna, a. s. a z dohody o úhradě dluhu ve splátkách uzavřené s Vojenskou zdravotní pojišťovnou soud zjistil, že s nimi dlužník uzavřel splátkové kalendáře a jejich pohledávky proto nejsou splatné.
- Podanou přihláškou uplatnila Finalcon s. r. o. vůči dlužníku pohledávku ve výši 26 000 Kč s příslušenstvím za neuhrazené účetní služby.
- Fakturou č. 20151101 bylo vyúčtováno vedení účetnictví za leden 2015 - červen 2015 ve výši 12 000 Kč, pohledávka byla splatná dne 30. 6. 2015.
- Fakturou č. 20151102 bylo vyúčtováno vedení účetnictví za červenec 2015 ve výši 2 000 Kč, pohledávka byla splatná dne 17. 8. 2015.
- Fakturou č. 20151103 bylo vyúčtováno vedení účetnictví za srpen 2015 ve výši 2 000 Kč, pohledávka byla splatná dne 9. 9. 2015.
- Fakturou č. 20151104 bylo vyúčtováno vedení účetnictví za září 2015 - prosinec 2015 ve výši 10 000 Kč, pohledávka byla splatná dne 31. 12. 2015.
- Ze Smlouvy a vedení účetnictví ze dne 23. 4. 2015 soud žádné zjištění neučinil, protože tato smlouva není podepsána.
- Podanou přihláškou uplatnila BENNETT & HALL, s. r. o. vůči dlužníku pohledávku ve výši 2 300 000 Kč s příslušenstvím z titulu rámcové smlouvy o poskytnutí půjčky ze dne 2. 9. 2013.
- Rámcovou smlouvou o poskytnutí půjčky ze dne 2. 9. 2013, uzavřenou za účinnosti předchozího občanského zákoníku (zákon č. 40/1964 Sb.) se Martin Charvát zavázal poskytnout dlužníkovi bezúročně finanční prostředky až do výše 2 500 000 Kč, nejpozději do 30. 6. 2016, přičemž půjčky měly být čerpány na základě žádosti dlužníka v minimálních částkách 50 000 Kč, doba splatnosti nebyla stanovena.
- Smlouvou o postoupení pohledávky ze dne 12. 12. 2016 byla společností BENNETT & HALL, s. r. o. postoupena pohledávka za dlužníkem ve výši 2 300 000 Kč z titulu neuhrazené půjčky.
- Podanou přihláškou uplatnila elborg, a. s. vůči dlužníku pohledávku ve výši 1 465 039 Kč s příslušenstvím z titulu smlouvy o zápůjčce ze dne 9. 2. 2015.
- Smlouva o zápůjčce ze dne 9. 2. 2015 byla uzavřena dle § 2390 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“) a elborg, a. s. na jejím základě poskytla dlužníkovi zápůjčku ve výši 2 000 000 Kč, jež byla splatná dne 20. 12. 2015; v dodatku ke smlouvě si strany sjednaly smluvní pokutu 100 000 Kč pro případ prodlení dlužníka a smluvní úrok z prodlení ve výši 0,2 % denně z dlužné částky.
- Uznáním dluhu ze dne 1. 4. 2016 dlužník uznal svůj dluh vůči elborg, a. s. ve výši 1 969 059 Kč a zavázal se jej splatit do 30. 6. 2016; listina je opatřena ověřeným podpisem jednatele dlužníka Zdeňka Václavíka, který dne 19. 12. 2017 uznal podpis za vlastní.
- Dlužník dne 28. 2. 2018 oznámil společnosti elborg, a. s., že na její pohledávku ve výši 4 892 476 Kč jednostranně započítal svoji pohledávku ve výši 5 278 200 Kč z titulu úplaty za postoupení pohledávky ze dne 15. 6. 2014 a vyzval ji k úhradě rozdílu ve výši 385 724 Kč.

K tomu soud dodal, že další dlužníkem navrhané důkazy neprovedl, neboť byly navrženy k prokázání skutečností, jež nebyly mezi stranami sporné či nebyly podstatné pro rozhodnutí o věci.

6. Při posouzení věci vycházel soud prvního stupně z toho, že podle § 105 insolvenčního zákona (dále je „IZ“) podá-li insolvenční návrh věřitel, je povinen doložit, že má za dlužníkem splatnou pohledávku, a k návrhu připojit její přihlášku. Doložením existence své splatné pohledávky za dlužníkem takový navrhovatel - věřitel prokazuje aktivní věcnou legitimaci, tedy to, že dle § 97 odst. 3 IZ je osobou oprávněnou insolvenční návrh podat. V insolvenčním návrhu proto musí uvést konkrétní okolnosti, z nichž je patrná existence jeho splatné pohledávky za dlužníkem (její důvod a výše) tak, aby na základě těchto skutečností mohl předloženými

důkazy svoji pohledávku za dlužníkem bez dalšího doložit. Podle § 143 odst. 2 IZ insolvenční soud návrh zamítne tehdy, pokud nebylo osvědčeno, že insolvenční navrhovatel a alespoň jedna další osoba mají za dlužníkem splatnou pohledávku.

7. V dané věci navrhovatel dokládal existenci své splatné pohledávky za dlužníkem pracovní smlouvou a pravomocným rozsudkem, jímž bylo určeno, že jeho pracovní poměr trvá, a dále výpovědí ze dne 25. 10. 2017, již pracovní poměr skončil. Soud vzal za zjištěné, že navrhovatel byl u dlužníka zaměstnán jako obchodní ředitel do 31. 1. 2018 a dlužník mu neplatil sjednanou mzdu. Neshledal přitom relevantní námitku dlužníka, že pro něj navrhovatel reálně žádnou činnost nevykonával. To proto, že podle § 69 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce (dále jen „ZP“) dal-li zaměstnavatel zaměstnanci neplatnou výpověď nebo zrušil-li s ním zaměstnavatel neplatně pracovní poměr okamžitě nebo ve zkušební době, a oznámil-li zaměstnanec zaměstnavateli bez zbytečného odkladu písemně, že trvá na tom, aby ho dále zaměstnával, jeho pracovní poměr trvá i nadále a zaměstnavatel je povinen poskytnout mu náhradu mzdy nebo platu ve výši průměrného výdělku ode dne, kdy oznámil zaměstnavateli, že trvá na dalším zaměstnávání, až do doby, kdy mu zaměstnavatel umožní pokračovat v práci nebo kdy dojde k platnému skončení pracovního poměru (odst. 1). Přesahuje-li celková doba, za kterou by měla zaměstnanci příslušet náhrada mzdy nebo platu, 6 měsíců, může soud na návrh zaměstnavatele jeho povinnost k náhradě mzdy nebo platu za další dobu přiměřeně snížit; soud při svém rozhodování přihlédne zejména k tomu, zda byl zaměstnanec mezitím jinde zaměstnán, jakou práci tam konal a jakého výdělku dosáhl nebo z jakého důvodu se do práce nezapojoval (odst. 2). Z uvedené právní úpravy soud prvního stupně dovodil, že pro vznik povinnosti dlužníka vyplatit navrhovateli náhradu mzdy není rozhodné, zda navrhovatel reálně vykonával práci pro dlužníka či nikoliv.
8. Na to soud uzavřel, že pohledávku navrhovatele a tedy i jeho aktivní věcnou legitimaci má za prokázanou a že se tudíž zabýval dále tím, zda bylo osvědčeno, že je dlužník v úpadku, tedy zda má další věřitele se splatnými neuhrazenými pohledávkami.
9. Ohledně věřitele elborg, a. s. dlužník tvrdil, že jeho pohledávka zanikla zápočtem a že byla uplatněna u soudu a je o ní vedeno neskončené řízení, v němž dlužník její zánik nastalý v důsledku jednostranného započtení namítl. Dlužník přitom doložil, že uzavřel s elborg, a. s. smlouvu o postoupení pohledávek a že mu měl vzniknout nárok na odměnu vůči této společnosti. S ohledem na uvedené, soud „konstatoval, že existence této pohledávky je mezi stranami sporná, je o ní vedeno soudní řízení a lze předpokládat, že ohledně ní bude prováděno dokazování (výslechem osob, jež jsou dlužníky vůči elborg, a. s.), které přesahuje rámec možného dokazování v insolvenčním řízení. Proto soud pohledávku elborg a. s. shledal spornou, nezpůsobilou k osvědčení dlužníkovu úpadku.
10. K pohledávce BENNETT & HALL, s. r. o. soud uvedl, že listiny připojené k přihlášce této pohledávky - **rámcová smlouva o poskytnutí půjčky a smlouva o postoupení pohledávky** - její existenci neprokazují, neboť rámcová smlouva sama představuje pouze dílčí úpravu, jež musí být doplněna jednotlivými smlouvami o půjčce. Ty však soudu předloženy nebyly. Není proto zřejmé zda, kdy a v jaké výši původní věřitel poskytl dlužníkovi plnění a není ani zřejmé ani to, kdy byly případné jednotlivé půjčky splatné. Ani tato přihlášená pohledávka tudíž není způsobilá k osvědčení dlužníkovu úpadku.
11. Ohledně pohledávky Vojenské zdravotní pojišťovny pak dlužník uzavřeným splátkovým kalendářem doložil, že není splatná.
12. Z uvedených důvodů dospěl soud prvního stupně k závěru, že v řízení nebylo osvědčeno, že dlužník má více věřitelů se splatnými neuhrazenými pohledávkami, a proto insolvenční návrh zamítl. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 142 odst. 1 občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“) a úspěšnému dlužníkovi přiznal náhradu nákladů řízení za zastupování

advokátem v celkové výši 12 342 Kč. O uložení poplatkové povinnosti navrhovatel rozhodnul dle § 4 odst. 1 písm. e) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích.

13. Proti tomuto usnesení podal navrhovatel včasné odvolání s požadavkem, aby je odvolací soud buď změnil a rozhodnul o zjištění úpadku dlužníka, nebo aby je zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Oponoval závěru soudu prvního stupně o tom, že v řízení nebyla osvědčena existence vícero věřitelů dlužníka s neuhrazenými splatnými pohledávkami. Podle názoru navrhovatele společnost Finalcon, s. r. o. prokázala existenci takových svých pohledávek vůči dlužníku, a to nejen soudem zmíněnou smlouvou o vedení účetnictví a fakturami, ale i předávacím protokolem ze dne 19. 5. 2016, který podepsal jednatel dlužníka. Na rozdíl od soudu prvního stupně se přitom domnívá, že smlouva o vedení účetnictví nemusí být uzavřena písemně a tedy podepsána, a že ani faktury za provedené účetní práce vystavené Finalcon, s. r. o. nemusí být dlužníkem podepsané. Nadto z obsahu spisu plyne, že Finalcon, s. r. o. podáním ze dne 1. 11. 2018 - po vydání napadeného usnesení - doplnila svou přihlášku o řádně podepsanou smlouvu o vedení účetnictví a tím existenci a splatnost svojí přihlášené pohledávky náležitě doložila. Podle názoru navrhovatele přitom svojí přihlášenou splatnou pohledávkou za dlužníkem řádně doložila i elborg, a. s., a to mj. uznáním dluhu opatřeným úředně ověřeným podpisem jednatele dlužníka. Za irelevantní naopak navrhovatel považuje dlužníkem tvrzené započtení této pohledávky, neboť své vzájemné pohledávky vůči elborg, a. s. dlužník ničím věrohodně nedosvědčil. Dodal, že dlužník nesplnil svoji povinnost vyplývající z § 104 IZ a tím ve smyslu § 3 odst. 2 písm. d) IZ nastolil domněnku, že není schopen plnit své peněžité závazky.
14. Vrchní soud v Praze podle § 212 a § 212a o. s. ř., aniž nařizoval jednání (§ 94 odst. 2 písm. d) IZ], přezkoumal napadené usnesení i řízení jeho vydání předcházející a dospěl k závěru, že nejsou dány podmínky pro jeho potvrzení či změnu.
15. Z ust. § 97 odst. 1 a 7 IZ plyne, že insolvenční řízení lze zahájit jen na návrh, který je oprávněn podat dlužník nebo jeho věřitel, a jde-li o hrozící úpadek, může insolvenční návrh podat jen dlužník.
16. Podle § 3 odst. 1 IZ je dlužník v úpadku, jestliže má a) více věřitelů a b) peněžité závazky po dobu delší 30 dnů po lhůtě splatnosti a c) tyto závazky není schopen plnit (platební neschopnost). K poslední uvedené podmínce § 3 odst. 2 IZ stanoví, že se má za to, že dlužník není schopen plnit své peněžité závazky, jestliže a) zastavil platby podstatné části svých peněžitých závazků, nebo b) je neplní po dobu delší 3 měsíců po lhůtě splatnosti, nebo c) není možné dosáhnout uspokojení některé ze splatných peněžitých pohledávek vůči dlužníku výkonem rozhodnutí nebo exekucí, nebo d) nesplnil povinnost předložit seznamy uvedené v § 104 odst. 1 IZ, kterou mu uložil insolvenční soud.
17. Podle § 3 odst. 4 IZ dlužník, který je právnickou osobou nebo fyzickou osobou - podnikatelem, je v úpadku i tehdy, je-li předlužen. O předlužení jde tehdy, má-li dlužník více věřitelů a souhrn jeho závazků převyšuje hodnotu jeho majetku. Při stanovení hodnoty dlužníkovy majetku se přihlíží také k další správě jeho majetku, případně k dalšímu provozování jeho podniku, lze-li se zřetelem ke všem okolnostem důvodně předpokládat, že dlužník bude moci ve správě majetku nebo v provozu podniku pokračovat.
18. Pojmovým znakem úpadku v obou jeho formách je mnohost věřitelů dlužníka. V případě úpadku ve formě insolvence [jak plyne z kumulativních podmínek stanovených v § 3 odst. 1 písm. a) až c) IZ] musí jít o vícero (tedy alespoň 2) věřitele s pohledávkami již splatnými, a to déle než 30 dnů po lhůtě splatnosti, s tím, že tyto závazky dlužník není schopen plnit (platební neschopnost). Naproti tomu při úpadku předlužením, který přichází v úvahu jen u dlužníka podnikatele, se podmínka mnohosti věřitelů dlužníka neodvozuje pouze od jeho

závazků již splatných; rozhodně tu je to, zda souhrn dlužnických závazků (splatných i nesplatných) převyšuje reálnou hodnotu jeho majetku.

19. Podle § 105 odst. 1 IZ podá-li insolvenční návrh věřitel, je povinen doložit, že má proti dlužníkovi splatnou pohledávku, a k návrhu připojit její přihlášku; je-li dlužníkem právnická osoba, je insolvenční navrhovatel, který vede účetnictví nebo daňovou evidenci podle zvláštního zákona, povinen doložit pohledávku uznáním dlužníka s ověřeným podpisem nebo vykonatelným rozhodnutím nebo notářským zápisem se svolením k vykonatelnosti nebo exekutorským zápisem se svolením k vykonatelnosti nebo potvrzením auditora podle zvláštního zákona, soudního znalce nebo daňového poradce, že navrhovatel o pohledávce účtuje. Jde-li v případě pohledávky podle věty první o pohledávku, která se do insolvenčního řízení jinak nepřihlašuje, považuje se po rozhodnutí o úpadku za uplatněnou podle § 203.
20. Podle § 136 odst. 1 IZ vydá insolvenční soud rozhodnutí o úpadku, je-li osvědčením nebo dokazováním zjištěno, že je dlužník v úpadku nebo že mu úpadek hrozí.
21. Podle § 143 IZ insolvenční soud insolvenční návrh zamítne, nejsou-li splněny zákonem stanovené předpoklady pro vydání rozhodnutí o úpadku (odst. 1). Insolvenční návrh podaný věřitelem insolvenční soud zamítne, jestliže nebylo osvědčeno, že insolvenční navrhovatel a alespoň jedna další osoba má proti dlužníkovi splatnou pohledávku. Za další osobu se nepovažuje osoba, na kterou byla převedena některá z pohledávek insolvenčního navrhovatele proti dlužníkovi nebo její část v době 6 měsíců před podáním insolvenčního návrhu nebo po zahájení insolvenčního řízení (odst. 2). Není-li dlužník v úpadku pro předlužení, zamítne insolvenční soud insolvenční návrh podaný věřitelem i tehdy, osvědčí-li dlužník jednající v dobré víře, že jeho platební neschopnost vznikla v důsledku protiprávního jednání třetí osoby, a že se zřetelem ke všem okolnostem lze důvodně předpokládat, že ji odvrátí v době do 3 měsíců po splatnosti jeho peněžitých závazků (odst. 3). Je-li dlužníkem právnická osoba, insolvenční soud zamítne insolvenční návrh podaný věřitelem i tehdy, jestliže stát nebo vyšší územní samosprávný celek po zahájení insolvenčního řízení převzal všechny její dluhy nebo se za ně zaručil (odst. 4).
22. Podle ust. § 86 IZ přitom platí, že v insolvenčním řízení je insolvenční soud povinen provést i jiné důkazy potřebné k osvědčení dlužnickova úpadku nebo jeho hrozícího úpadku, než byly účastníky navrhovány.
23. Z uvedeného vyplývá, že základním předpokladem úspěchu insolvenčního návrhu podaného jinou osobou než dlužníkem je doložení legitimace této osoby k podání insolvenčního návrhu, tedy toho, že je věřitelem dlužníka, vůči němuž má peněžitou pohledávku, a to pohledávku již splatnou (§ 97 odst. 7 a § 105 IZ). Uvedenému odpovídají i nároky na kvalitu navrhovatelem nabízených důkazních prostředků a vymezení procesního prostoru, jenž je v insolvenčním řízení zkoumání jeho aktivní legitimace určen. To platí bez zřetele k tomu, že průkazem věcné legitimace může navrhovatel současně zčásti poskytovat i skutkový podklad pro zjištění dlužnickova úpadku. Teprve pokud navrhovatel toto svojí věcnou legitimací prokáže, může se insolvenční soud zabývat tím, co je v dané fázi řízení jeho předmětem, totiž zkoumáním tvrzeného dlužnickova úpadku. Zatímco v otázce aktivní věcné legitimace navrhovatele - věřitele, jež je předpokladem projednání dlužnickova úpadku, spočívá břemeno tvrzení i břemeno důkazní výhradně na tomto navrhovateli, při zkoumání dlužnickova úpadku soud není vázán důkazními návrhy účastníků a dle potřeby je povinen provést k osvědčení tvrzeného úpadku i důkazy jimi nenavržené (§ 86 IZ). Jestliže navrhovatel existenci splatné pohledávky vůči dlužníkovi nedoloží, musí soud jeho insolvenční návrh bez dalšího podle § 143 odst. 2 IZ zamítnout, tedy bez ohledu na to, zda snad z dalších zjištění lze usuzovat na úpadek dlužníka.
24. K tomu Nejvyšší soud v usnesení ze dne 29. 4. 2010, sen. zn. 29 NSČR 30/2009, uveřejněném pod č. 14/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (R 14/2011) vyslovil, že při projednání insolvenčního návrhu věřitele a rozhodnutí o tomto návrhu se dokazování

skutečností potřebných k osvědčení dlužníkovu úpadku řídí vyšetřovací zásadou. Přiměřené uplatnění ustanovení o. s. ř. o koncentraci řízení je vyloučeno. Povinnost insolvenčního soudu provést (jde-li o insolvenční návrh věřitele) i jiné (než účastníky navržené) důkazy potřebné k osvědčení dlužníkovu úpadku (§ 86 IZ), se samozřejmě pojí jen se situací, kdy potřeba provedení takových důkazů vyšla v insolvenčním řízení najevo (tímto ustanovením se nicméně nenahrazuje povinnost tvrzení, daná procesní aktivitou účastníků insolvenčního řízení, když není povinností insolvenčního soudu pátrat po skutečnostech, které mají /mohou/ být dokazovány). Pokud jde o osvědčení aktivní věcné legitimace navrhujícího věřitele, důvodem k zamítnutí insolvenčního návrhu věřitele v řízení před soudem prvního stupně je i to, že v insolvenčním řízení vyjde najevo, že sporné skutečnosti týkající se pohledávky, kterou je insolvenční navrhovatel povinen doložit, nebude možné osvědčit pouze listinami a že provedením věcně (okruhem sporných skutečností) opodstatněných důkazů (výsledkem účastníků, výsledkem svědků, znaleckými posudky, ohledáním apod.) by insolvenční soud nahrazoval sporné řízení o takové pohledávce. Rozhodnutí, jímž soud zamítá insolvenční návrh věřitele proto, že by dokazováním sporných skutečností o jeho pohledávce nahrazoval sporné řízení o takové pohledávce, současně nemůže rezignovat na popis konkrétních sporných skutečností, jejichž dokazování by nahrazovalo sporné řízení ani na co nejkonkrétnější označení důkazů, jejichž prostřednictvím by se tak (ve sporném řízení) podle soudu rozhodujícího v insolvenčním řízení muselo stát.

25. Současně nutno zdůraznit, že ve smyslu § 7 IZ usnesení vydaná soudem v insolvenčním řízení musí odpovídat požadavkům vymezeným v příslušných ustanoveních o. s. ř. Z toho plyne, že také rozhodnutí o zamítnutí insolvenčního návrhu věřitele - rozhodnutí ve věci samé - musí být vždy odůvodněno, a ve smyslu § 167 odst. 2 o. s. ř. se tak musí stát způsobem uvedeným v § 157 odst. 2 téhož zákona. Proto insolvenční soud v odůvodnění tohoto usnesení musí kromě jiného uvést, co bylo obsahem insolvenčního návrhu a jaké stanovisko k němu dlužník zaujal, které skutečnosti podstatné pro rozhodnutí ve věci má prokázány, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil, či které důkazy neprovedl a z jakého důvodu, jaký učinil závěr o skutkovém stavu věci a jak ji posoudil po právní stránce. Přitom dbá o to, aby odůvodnění rozhodnutí bylo přesvědčivé.
26. V napadeném usnesení soud prvního stupně vycházel z toho, že aktivní věcná legitimace navrhovatele byla prokázána, neboť byla doložena jeho pohledávka vůči dlužníku. Neobjasnil ovšem, kterou z navrhovatelem uplatněných pohledávek má za doloženou, zda (od kdy) je splatná a jaká je její výše.
27. Navrhovatel ve svém insolvenčním návrhu, podaném dne 15. 5. 2018, tvrdil, že jeho pracovní poměr u dlužníka založený pracovní smlouvou uzavřenou ze dne 24. 2. 2014 (při sjednané mzdě 20 000 Kč hrubého měsíčně) neskončil výpovědí danou mu dlužníkem dne 31. 10. 2016 (již obdržel dne 14. 11. 2016), ale až k datu 31. 1. 2018 následnou dlužníkovou výpovědí danou mu dne 25. 10. 2017 (doručenou dne 8. 11. 2017), když rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 27. 3. 2017, č. j. 21 C 132/2016-17, jenž ve spojení s potvrzujícím rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2018, č. j. 62 Co 295/2017-51, nabyl dne 22. 3. 2018 právní moci, byla určena neplatnost první výpovědi z pracovního poměru provedené dopisem dlužníka ze dne 31. 10. 2016. Z těchto důvodů uplatnil vůči dlužníku jednak pohledávku náhrady nákladů řízení v celkové výši 12 164 Kč, již bylo dlužníku uloženo zaplatit navrhovateli (k rukám jeho právního zástupce Mgr. Tomáše Pavloka) výše uvedenými pravomocnými rozsudky, a dále pohledávku náhrady mzdy za dobu od neplatného rozvázání jeho pracovního poměru do jeho skončení ke dni 31. 1. 2018, totiž za část měsíce listopad 2016 a za měsíce prosinec 2016 až leden 2018 v celkové výši 290 667 Kč.
28. Z napadeného usnesení není zřejmé, zda soud měl za doloženou navrhovatelem uplatněnou pohledávku pravomocně přiznané náhrady nákladů řízení 12 164 Kč, které dlužník oponoval

tvrzením o její úhradě dokládaným poštovní poukázkou ze dne 18. 4. 2018. Ohledně této pohledávky se totiž soud omezil jen na zjištění, že podle uvedeného podacího listku dlužník dne 18. 4. 2018 poukázal navrhovateli (Danielu Pochopovi) částku 12 164 Kč, leč nijak se nevyslovil k tomu, zda na základě tohoto zjištění má danou pohledávku za uhrazenou, či nikoli. Neuvedl přitom, že při jednání konaném dne 16. 10. 2018 (protokol č. d. A-20) právní zástupce navrhovatele namítal, že onu poukázanou částku navrhovatel nikdy neobdržel (že se patrně vrátila dlužníkovi, což ten popíral), a dlužník žádný důkaz o převzetí této platby navrhovatelem nepředložil (soud to po něm ani nežádal), a současně nechal stranou i to, že jako adresát předmětné poukázky byl určen sám navrhovatel, ačkoli náhrada nákladů řízení přiznaná výše uvedenými rozsudky měla být dlužníkem uhrazena k rukám navrhovatelova právního zástupce, tj. jedině on tu byl příslušným platebním místem.

29. Jisté - leč zjevně nedostatečné - skutkové a právní závěry soud předestřel toliko k navrhovatelem tvrzené pohledávce z titulu náhrady mzdy (uplatněné za období od neplatného rozvázání jeho pracovního poměru, za část měsíce listopadu 2016 a dalších 14 měsíců do 31. 1. 2018). Z odůvodnění lze usuzovat, že právě k těmto nárokům se má vztahovat závěr soudu o doložení navrhovatelovy pohledávky, nicméně jejich výši, již měl za doloženou, soud neuvedl a neplyne to ani z dalšího kontextu odůvodnění. Soud - jak konstatoval - vzal na základě dlužníkovy výpovědi z pracovního poměru ze dne 25. 10. 2017 za zjištěné, že až touto výpovědí - k datu 31. 1. 2018 - skončil navrhovatelův pracovní poměr u dlužníka; k tomu uvedl, že neshledal relevantní dlužníkovu námitku, že pro něj navrhovatel po neplatném rozvázání pracovního poměru žádnou práci nevykonával (a proto mu dlužník ničeho nezaplatil), neboť taková okolnost (totiž to, zda navrhovatel pro dlužníka práci konal, či nikoli) není ve smyslu § 69 odst. 1 a 2 ZP rozhodná pro vznik jeho práva na náhradu mzdy.
30. Soud tedy zjevně nevzal v úvahu celé příslušné ustanovení § 69 ZP, tedy včetně jeho odstavce 3. Z této právní úpravy plyne, že v případě neplatné výpovědi (o kterou se jedná v dané věci) další trvání pracovního poměru zaměstnance a s tím i doba, za kterou by mu měla náležet náhrada mzdy, závisí na tom, zda zaměstnanec bez zbytečného odkladu zaměstnavateli písemně oznámil, že trvá na tom, aby ho dále zaměstnával /a přitom neplatnost rozvázání pracovního poměru uplatnil žalobou u soudu dle § 72 ZP/. Pokud zaměstnanec při neplatné výpovědi uvedené oznámení učinil, jeho pracovní poměr nadále trvá a ode dne zmíněného oznámení má nárok na náhradu mzdy nebo platu ve výši průměrného výdělku do doby, kdy mu zaměstnavatel umožní pokračovat v práci nebo kdy dojde k platnému skončení pracovního poměru (§ 69 odst. 1 ZP); přesahuje-li celková doba náhrady mzdy nebo platu 6 měsíců, může soud na návrh navrhovatele jeho povinnost k této náhradě za další dobu přiměřeně snížit (§ 69 odst. 2 ZP). Pokud zaměstnanec při neplatné výpovědi neoznámí, že trvá na tom, aby ho zaměstnavatel dále zaměstnával, pak - pokud se se zaměstnavatelem nedohodne písemně na jiném dnu skončení - platí, že jeho pracovní poměr skončil dohodou, a to uplynutím výpovědní doby, kdy právě za tuto dobu má právo na náhradu mzdy nebo platu ve výši průměrného výdělku (§ 69 odst. 3 ZP).
31. Je tak zřejmé, že pro posouzení rozsahu předmětných nároků navrhovatele (zaměstnance) při neplatném rozvázání jeho pracovního poměru bylo rozhodné zjištění, jaká byla výše jeho průměrného měsíčního výdělku a zda dlužník (zaměstnavatel) po obdržení jeho neplatné výpovědi bezodkladně (prokazatelně) oznámil, že trvá na tom, aby ho dále zaměstnával; pokud by takové oznámení neučinil (a nedohodnul se s dlužníkem jinak), jeho pracovní poměr by skončil již uplynutím výpovědní doby a jen za tu dobu by měl nárok na náhradu mzdy. Tyto rozhodné skutečnosti však soud nezjišťoval; pak samozřejmě nebyl podložen (ani) jeho závěr o skončení navrhovatelova pracovního poměru až dlužníkovou druhou výpovědí ze dne 25. 10. 2017 (ke dni 31. 1. 2018) a nebylo možno určit rozsah nároků navrhovatele na náhradu mzdy, což ostatně soud ani neučinil.

32. Podle obsahu spisu ovšem navrhovatel v insolvenčním návrhu tvrdil i to, že po dlužníkově neplatné výpovědi ze dne 25. 10. 2017, kterou obdržel dne 14. 11. 2016, obratem dlužníkovi (dne 16. 11. 2016) sdělil, že výpověď považuje za neplatnou a trvá na tom, aby ho dlužník dále zaměstnával (a poté proti němu podal shora zmíněnou žalobu na určení neplatnosti rozvázání pracovního poměru, s níž byl úspěšný). K důkazu tohoto svého tvrzení pak navrhovatel uvedený dopis ze dne 14. 11. 2016 vč. dokladů, jež měly prokazovat jeho doručení dlužníku (podací stvrzenky a dodejky), předložil při jednání konaném dne 16. 10. 2018, na které soud důkaz těmito nově předloženými listinami provedl. Na to dlužník reagoval námitkou, že osoba podepsaná na dodejce jako příjemce písemnosti (dopisu navrhovatele) nebyla oprávněna za něj (dlužníka) písemnosti přijímat a že mu tudíž předmětný dopis nebyl takto (ani jinak) doručen.
33. V napadeném usnesení ale soud nezmínil ani navrhovatelovo (pro věc podstatné) tvrzení o tom, že dlužníkovi po obdržení neplatné výpovědi oznámil svůj požadavek, aby ho dále zaměstnával, ani listinné důkazy, které k prokázání těchto navrhovatelových tvrzení provedl, a stanovisko dlužníka, jež k předmětným tvrzením a důkazům zaujal. Tyto provedené listinné důkazy tedy soud - bez vysvětlení - nechal zcela stranou, nijak je nehodnotil a žádná skutková zjištění z nich neučinil. Současně soud - jak již řečeno - nechal stranou (nijak nezkoumal) i druhou podstatnou skutečnost, totiž výši průměrného výdělku navrhovatele rozhodnou pro výši náhrady mzdy příslušející mu po neplatném rozvázání jeho pracovního poměru, kdy navrhovatel v insolvenčním návrhu (předloživ k tomu jen uzavřenou pracovní smlouvu) bez dalšího konstruoval výši oné náhrady podle výše své hrubé měsíční mzdy sjednané v pracovní smlouvě.
34. Stručně řečeno, otázkou existence a výše tvrzených splatných pohledávek navrhovatele vůči dlužníku, na nichž navrhovatel stavěl svoji aktivní věcnou legitimaci, se soud prvního stupně náležitě nezabýval (nezkoumal všechny rozhodné skutečnosti, za užití postupu dle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř., pominuv současně i ta tvrzení /stanoviska/ stran, která v tom směru předestřeli, a důkazy k tomu provedené), a v důsledku toho nebylo podkladu k výslednému závěru v dané otázce, který ostatně soud v napadeném usnesení ani nevyslovil, když věc - bez adekvátního odůvodnění - uzavřel neurčitým konstatováním o doložení pohledávky navrhovatele.
35. Lze usuzovat, že soud nevěnoval náležitou pozornost zkoumání tvrzených splatných pohledávek navrhovatele vzhledem ke svému dalšímu závěru, že ohledně žádné z osob, které navrhovatel označil jako další věřitele dlužníka, nebyla v řízení osvědčena existence jejich splatné pohledávky za dlužníkem, a že tedy nebyla osvědčena mnohost jeho věřitelů co znak úpadku ve formě insolvence dle § 3 odst. 1 a 2 IZ, když navrhovatel se v řízení dovolával dlužníkovu úpadku právě ve formě insolvence.
36. Taková úvaha však byla chybná již proto, že u dlužníka, který je podnikatelem, a tak je tomu i v dané věci, přichází v úvahu též jeho úpadek ve formě předlužení dle § 3 odst. 4 IZ, pro který ovšem - jak vysvětleno shora - není významné, zda pohledávky dlužníkových věřitelů jsou splatné; rozhodný je tu souhrn dlužníkových závazků (třebas i nesplatných) poměřený reálnou hodnotou jeho majetku. U dlužníka podnikatele přitom může být zjištěn úpadek předlužením (a tedy zvažován) bez toho, že by se takové formy dlužníkovu úpadku insolvenční navrhovatel výslovně dovolával. Jinak řečeno, insolvenční návrh nelze zamítnout z důvodu neosvědčení úpadku dlužníka (podnikatele) ve formě insolvence, pokud v insolvenčním řízení (potud ovládaném vyšetřovací zásadou) vyšly najevo skutečnosti svědčící o tom, že dlužník je v úpadku ve formě předlužení.
37. Z toho plyne, že dospěl-li soud ohledně dlužníkových závazků vůči věřitelům Kooperativa pojišťovna, a.s. a Vojenská zdravotní pojišťovna ČR k závěru, že tyto závazky pro uzavřené splátkové kalendáře (ze dne 5. 6. 2018 a 4. 4. 2018) nejsou splatné, pak byla chybná (protože pomíjela případný dlužníkův úpadek ve formě předlužení) úvaha soudu, že tyto závazky (co do svojí existence nezpochybněné) jsou z hlediska osvědčení úpadku dlužníka bezvýznamné.

38. Neobstojí nicméně ani závěr soudu o tom, že u žádného z ostatních označených věřitelů nelze mít jejich splatnou pohledávku vůči dlužníku (totiž ani její existenci) za osvědčenou.
39. Ohledně pohledávky elborg, a. s., uplatněné v insolvenčním řízení vůči dlužníku přihláškou P2 z titulu jimi uzavřené Smlouvy o zápůjčce ze dne 9. 2. 2015 v celkové výši 5 081 823 Kč (jistina 1 465 039 Kč + úrok z prodlení 3 416 784 Kč + smluvní pokuta 2 x 100 000 Kč), soud prvního stupně z důkazů provedených listinami připojenými k přihlášce zjistil, že na základě uvedené Smlouvy elborg, a. s. poskytla dlužníkovi zápůjčku ve výši 2 000 000 Kč splatnou dne 20. 12. 2015, že dodatkem k smlouvě ze dne 9. 2. 2015 strany sjednaly smluvní pokutu 100 000 Kč pro případ prodlení dlužníka s vrácením zápůjčky a smluvní úrok z prodlení 0,2 % denně z dlužné částky a že dlužník dne 1. 4. 2016 písemně uznal svůj dluh vůči elborg, a. s. ve výši 1 969 059 Kč a zavázal se jej splatit do 30. 6. 2016, přičemž na této uznávací listině je podpis tehdejšího jednatele dlužníka Zdeňka Václavíka písemně ověřen (dne 19. 12. 2017 uznal tento podpis za vlastní).
40. Závěr o tom, že existence pohledávky elborg, a. s. vůči dlužníku není osvědčena, resp. že je sporná, založil soud na námitce dlužníka, že tato pohledávka zanikla jeho jednostranným zápočtem ze dne 28. 2. 2018, k němuž užil svoji vzájemnou pohledávku ve výši 5 278 200, jež má mít původ v postoupení pohledávek dlužníka ve výši 5 556 000 Kč společnosti elborg, a. s. uskutečněném dne 15. 6. 2014 a má spočívat v dlužné úplatě za toho postoupení sjednané pro dlužníka ve výši 95 % z částky vypočtené z postoupených pohledávek. Soud dovodil, že námitka zániku pohledávky elborg, a. s. jednostranným zápočtem dlužníka včetně toho, zda dlužník vskutku měl vzájemnou pohledávku použitou k zápočtu, totiž zda postoupené pohledávky byly postupně vypočteny, což dlužníku není dosud známo, bude řešena (nejspíše výsledky dlužníků z postoupených pohledávek) v probíhajícím nalézacím řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 20 C 244/2016, které elborg, a. s. ohledně svojí pohledávky proti dlužníku vede.
41. Jak odvolací soud vysvětlil např. ve svém usnesení ze dne 19. 2. 2015, č. j. MSPH 93 INS 17544/2012, 2 VSPH 2004/2013-A-91, také při zkoumání dlužníkovy úpadku, resp. při zkoumání existence pohledávek dalších věřitelů dlužníka jsou aplikovatelné závěry, které ve vztahu k procesní obraně dlužníka spočívající v námitce započtení vůči pohledávce insolvenčního navrhovatele přijal Nejvyšší soud v usnesení ze dne 26. 6. 2012, sen. zn. 29 NSČR 42/2011 (uveřejněném v časopise Soudní judikatura, číslo 8, ročník 2013, pod číslem 114) a podle kterých založil-li dlužník procesní obranu proti věřitelskému insolvenčnímu návrhu na tvrzení, že pohledávka insolvenčního navrhovatele sice vznikla (a on ji neuhradil), že však následně zanikla tím, že dlužník proti ní uplatnil k započtení vlastní pohledávku vůči insolvenčnímu navrhovateli, pak k tomu, aby insolvenční soud mohl insolvenčnímu navrhovateli upřít aktivní legitimaci k podání insolvenčního návrhu (a jen z tohoto důvodu takový návrh zamítnout), je nezbytné prokázat opodstatněnost dlužnickovy obrany (mít zánik pohledávky započtením za doložený).
42. To znamená, že pokud dlužník v daném insolvenčním řízení ohledně pohledávky elborg, a. s. - pohledávky jím písemně uznané ve výši 1 969 059 Kč a tedy k datu jejího uznání v tomto rozsahu nesporné - namítl její následný zánik tím, že proti ní uplatnil k započtení vlastní vzájemnou pohledávku, pak závěr o osvědčení pohledávky elborg, a. s. (o jejím osvědčení přinejmenším v uznané výši) mohl dlužník zvrátit jedině pokud by prokázal, že jeho tvrzeným jednostranným započtením k zániku této pohledávky (jinak řádně doložené) skutečně došlo, tj. že vůči věřiteli vskutku měl pohledávku způsobitou k započtení, že s jejím využitím provedl řádný kompenzační úkon, který se dostal do sféry jeho adresáta - věřitele - a že tento úkon nastolil právní účinky zániku věřitelovy pohledávky v plném rozsahu (vzájemné pohledávky se kryly a setkaly).

43. Nic z toho však dlužník neprokázal. Ohledně svého tvrzeného započtení pohledávky elborg, a. s. totiž soudu nabídnul k důkazu pouze svůj kompenzační úkon - dopis ze dne 28. 2. 2018 adresovaný elborg, a. s. s prohlášením, že svoji vzájemnou pohledávku ve výši 5 278 200 Kč vzniklou z titulu smlouvy o postoupení pohledávek ze dne 15. 6. 2014 (95 % z výše dlužníkem postoupených pohledávek) započítává proti pohledávce elborg, a. s. v celkové výši 4 892 476 Kč odpovídající jejím nárokům (jistina, úroky a náklady řízení) sumarizovaným dle nepravomocného platebního rozkazu Obvodního soudu pro Prahu 1 vydaného ve zmíněném nalézacím řízení vedeném pod sp. zn. 20 C 244/2016 (bod 40. shora). Nejenže dlužník nijak neprokazoval, že tento jeho kompenzační úkon vůbec došel do sféry jeho adresátky elborg, a. s. (která dne 1. 6. 2018 svoje předmětné nároky do insolvenčního řízení přihlásila), ale nijak neprokazoval ani svoji tvrzenou vzájemnou pohledávku užitou k tomuto zápočtu, když nepředložil onu postupní smlouvu ze dne 15. 6. 2014, z níž měla jeho vzájemná pohledávek pocházet, a soud to po něm ovšem nepožadoval. Žádného podkladu tak nemá konstatování soudu, že uzavření této smlouvy dlužník doložil. Dlužno dodat, že v předloženém kompenzačním úkonu (dopisu) není dlužníkovou započítávaná pohledávka vymezena jako „sjednaná úplata“ za postoupení jeho pohledávek (formulace je nesrozumitelná) a že ji soud takto uvažoval (při absenci příslušné postupní smlouvy) patrně jen na základě tvrzení dlužníka učiněných při jednání. Je tedy zřejmé, že byl důkazně nepodložený - a tedy bezvýznamný - úsudek soudu o tom, že ona vzájemná pohledávka dlužníka použitá k zápočtu má představovat jeho údajný nárok na úplatu dle postupní smlouvy ve výši 95 % z částky vypočtené z postoupených pohledávek postupníkem elborg, a. s. Nebylo pak samozřejmě důvodu k tomu, aby soud při jednání opakovaně vyzýval (jen) k doložení toho, že elborg, a. s. postoupené pohledávky vymohla (a že tedy dlužníku údajný nárok na úplatu v uvedené výši vzniknul), na což dlužník odpověděl, že o vymožení postoupených pohledávek nemá žádné informace a tedy ani důkazy (že jen předpokládá, že v uvažované výši již vymoženy byly a že to bude zkoumáno v probíhajícím nalézacím řízení). Za takové situace tudíž byla nutně nepřipadná úvaha soudu na téma, jakým způsobem by bylo nutno prokazovat, zda a v jakém rozsahu elborg, a. s. údajně postoupené pohledávky vymohla, a přesahuje-li takové dokazování rámec určený v insolvenčním řízení ke zkoumání dlužníkovu úpadku. V dané souvislosti také nutno mít na zřeteli ust. § 1987 odst. 2 zákona č. 89/2012, Sb., občanského zákoníku, podle kterého nejistá nebo neurčitá pohledávky není způsobilá k započtení.
44. Lze tedy shrnout, že dlužník nenabídl důkazy a v zásadě ani náležitá tvrzení o skutečnostech opodstatňujících závěr, že provedl právně účinný jednostranný zápočet, který způsobil resp. vůbec mohl způsobit zánik jím uznané (a tedy jinak doložené) pohledávky elborg, a. s., a že soud ovšem dlužníka ohledně této jeho procesní obrany nevedl řádně (postupem dle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř.) ke splnění jeho povinnosti tvrzení a povinnosti důkazní ohledně všech skutečností, které jsou v tom směru rozhodné.
45. Současně nemůže obstát ani závěr soudu prvního stupně o nedoložení pohledávky Finalcon, s. r. o., která byla přihlášena (pod č. d. P4) ve výši 26 000 Kč s příslušenstvím (celkem 31 716 Kč) jako cena za účetní služby, jež měla označená společnost poskytnout dlužníku v období od ledna do prosince 2015 na základě jejich Smlouvy o vedení účetnictví ze dne 23. 4. 2015 (uzavřené dle § 1746 odst. 2 o. z.) a jež dlužníku vyúčtovala 4 předloženými fakturami.
46. Soud prvního stupně vycházel z toho, že dlužník takovou pohledávku neuznává s tím, že ji neeviduje, a namítá rovněž, že účtované nároky jsou (by byly) promlčené. Soud shledal, že žádná pro věc rozhodná skutková zjištění nelze činit ze Smlouvy o vedení účetnictví připojené k přihlášce, protože není podepsaná, a faktury vystavené Finalcon, s. r. o. (podepsané jen touto společností co výstavcem) samy o sobě nepostačující k prokázání nároku na účtované částky, třebaže tyto faktury - jak soud dodal - nasvědčují tomu, že Finalcon, s. r. o. dlužníku účetní služby poskytovala.

47. Předně soud prvního stupně přehlédl, že smlouvu o poskytování účetních služeb mohly strany uzavřít dle § 1746 odst. 2 o. z. jako smlouvou nepojmenovanou, pro kterou o. z. nepředepisuje povinnou písemnou formu (ledaže by se strany dohodly na písemné formě smlouvy, nebo jedna ze stran projevila takovou vůli, a pak by platila domněnka, že nechtějí být vázány, nebude-li tato forma dodržena - § 1758 o. z.). To znamená, že předmětná smlouva - jak také navrhovatel při jednání namítal - mohla být platně a účinně uzavřena i ústně, popř. mohla být v písemné formě uzavřena až dodatečně. Současně ovšem soud - aniž by to vysvětlil - nijak nehodnotil, resp. vůbec nezminil další důkaz, který při jednání provedl, totiž důkaz Protokolem o převzetí účetnictví firmy d.o.k.k.i. 04, s. r. o. (dlužníka) ze dne 19. 5. 2016 (založený pod č. d. P4-2 a č. d. A-10), podle kterého Finalcon, s. r. o. uvedeného dne předala tehdejšímu jednateli dlužníka Zdeňku Barvínkovi zde označené účetní dokumenty dlužníka, což on i označená společnost v Protokolu stvrdili svým podpisem. Tento důkaz přitom nepřímo podporuje tvrzení Finalcon, s. r. o. o tom, že v roce 2015 poskytovala dlužníku účetní služby (vedla jeho účetnictví), k čemuž navíc uvedená společnost v následném podání ze dne 20. 10. 2018 (č. d. P4-3) - před vydáním napadeného usnesení - nabídla další podpůrnou argumentaci (včetně odmítnutí dlužnickovy námitky promlčení s odkazem na to, že nejstarší faktura byla splatná ke dni 30. 6. 2015 a tříletá promlčecí doba tak nemohla uplynout před jejím uplatněním přihláškou pohledávky P4 podanou soudu dne 13. 6. 2018). Touto další argumentací Finalcon, s. r. o. se však soud v napadeném usnesení rovněž nijak nezabýval.
48. Nadto ovšem Finalcon, s. r. o. následně - podáním došlým soudu dne 2. 11. 2018 (č. d. A-25) - předložila znovu písemnou Smlouvu o vedení účetnictví uzavřenou (dle § 1746 odst. 2 o. z.) mezi ní (jako dodavatelem) a dlužníkem (jako odběratelem), tentokrát však již opatřenou podpisy obou stran smlouvy (jejich tehdejších jednatelů). Tato Smlouva sice není datována, tj. není bez dalšího zřejmé, kdy ji strany podepsaly a kdy tedy Smlouva ve smyslu článku VI. bodu 5 nabyla účinnosti, nicméně dle téhož smluvního ujednání se má vztahovat na zpracování účetnictví dlužníka od data 1. 1. 2015.
49. Za procesního stavu věci daného při vydání napadeného usnesení byl příléhavý závěr soudu o neosvědčení existence pohledávky pouze ve vztahu k pohledávce BENNETT & HALL, s. r. o., uplatněné přihláškou P3 ve výši 2 300 000 Kč s příslušenstvím (celkem 6 680 082 Kč) s odkazem na smlouvu o postoupení pohledávky označenému přihlášenému věřiteli (ze dne 12. 12. 2016) a dokladané co do vzniku této pohledávky původnímu věřiteli Martinu Charvátovi jen rámcovou smlouvou o poskytnutí půjčky ze dne 2. 9. 2013, která sama o sobě následně reálné poskytnutí jakékoli půjčky dlužníku neprokazuje. Po vydání napadeného usnesení ale došlo ke změně procesní situace potud, že BENNETT & HALL, s. r. o. - podáním došlým soudu dne 7. 11. 2018 (č. d. P3-2) - doplnila svoji přihlášku co do důvodu vzniku přihlášené pohledávky o další listiny, jež mají její existenci prokazovat: Smlouva o půjčce ve výši 2 400 000 Kč ze dne 9. 9. 2013 uzavřená mezi Martinem Charvátem (co věřitelem) a dlužníkem, následně vystavené příjmové pokladní doklady dlužníka (6x), výpisy z bankovního účtu Martina Charváta č. 247737952/0300 za období listopadu 2013 a února 2014 s údaji o příkazech k úhradě na účet dlužníka uvedený ve Smlouvě o půjčce, výpis z dlužníkovy účetního deníku za období od 1. 1. 2013 do 30. 6. 2014 s údajem o částkách přijatých v uvedeném období jako půjčka od Martina Charváta (celkem 2 300 000 Kč) a účetní výpis rozvahy dlužníka za rok 2014 s údajem (v rámci pasiv) o půjčce přijaté od Martina Charváta v konečné výši 2 300 000 Kč. Tyto listinné důkazy (stejně jako podepsanou Smlouvu dle bodu 48 shora) soud před vydáním napadeného usnesení neměl k dispozici a tak nemohly být předmětem dokazování.
50. Konečně dlužno dodat, že v odůvodnění napadeného usnesení soud uzavřel výčet provedených listinných důkazů konstatováním, že neprovedl další dlužníkem navržené důkazy, neboť měly prokazovat skutečnosti mezi stranami nesporné či pro rozhodnutí věci nepodstatné. Neozřejmil ale, o které neprovedené důkazy se má jednat, a z obsahu spisu se nepodávají žádné dlužnickovy nabídnuté listinné důkazy, které by soud při jednání neprovedl.

Ze spisu - jak již řečeno - vyplývá něco jiného, totiž že některé provedené důkazy týkající se rozhodných skutečností soud v napadeném usnesení (bez vysvětlení) vůbec nezmínil anebo je nijak nehodnotil (z hlediska zjištění skutkového stavu věci k nim nepřihlížel), kdy k některým právně významným skutečnostem soud - v důsledku svého chybného právního názoru na věc - nepožadoval po účastnících příslušná skutková tvrzení a náležité důkazní návrhy (nevedl je k tomu příslušným procesním poučením).

51. Z uvedených důvodů odvolací soud postupoval podle § 219a písm. a) a b) o. s. ř., napadené usnesení (ve spojení s opravným usnesením) zrušil v odvoláním dotčeném výroku o zamítnutí navrhovatelova insolvenčního návrhu, jakož i v akcesorickém výroku o nákladech řízení a v dalším závislém výroku o povinnosti navrhovatele k zaplacení soudního poplatku za podání insolvenčního návrhu, kdy tato povinnost je vázána na odklízované rozhodnutí o insolvenčním návrhu, a podle § 221 odst. 1 písm. a) o. s. ř. věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení, v němž bude postupovat v intencích vysloveného právního názoru odvolacího soudu (§ 226 odst. 1 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné.

Toto rozhodnutí se považuje za doručené okamžikem jeho zveřejnění v insolvenčním rejstříku (§ 71 odst. 2 a § 74 odst. 1 IZ); osobám uvedeným v § 75 odst. 2 IZ se doručuje i zvláštním způsobem.

Praha 31. ledna 2019

Mgr. Ivana Mlejnková v. r.
předsedkyně senátu

